

лання дискримінації на офіційному рівні і неофіційному – це два принципово різні завдання внутрішньої політики України [6].

Отже, в контексті боротьби з дискримінацією доцільним є орієнтування на досвід міжнародних інституцій, зокрема Європейського Суду з прав людини. На міжнародному рівні дискримінація є небажаним явищем, а отже норми міжнародного права закріпили інституційні механізми, які спрямовані на її боротьбу та подолання. Україна, як суб'єкт міжнародного права, потребує подальшого вивчення дискримінаційних процесів. Сучасний стан подолання дискримінації залежить від багатьох факторів: політичних, економічних, соціальних, культурно-етичних, юридичних. Оскільки наша держава повинна захищати своїх громадян, незалежно від їх сексуальної орієнтації, кольору шкіри, релігійних переконань – важливим є забезпечення дієвого правового механізму.

Література

1. Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні: Закон України: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5207-17> (29.04.2017 р.).
2. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок від 18 грудня 1979 р.: станом на 6 жовтня 1999 р.: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_207 (29.04.2017 р.).
3. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації від 21.12.1965 р.: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_105 (29.04.2017 р.).
4. Янковець І.В. Дискримінація як об'єкт конституційно-правового дослідження / *Національний університет «Одеська юридична академія»*. – *Юридичні науки «Young Scientist»*. 2017. № 8 (48).
5. Конституція України від 28.06.1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
6. Кресіна І.О Проблеми законодавчого забезпечення антидискримінаційної політики в Україні / *Суспільно-політичні процеси*. 2016.

Єршова Аліна Олександрівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент **Наливайко О.І.**

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ МІЖНАРОДНОГО ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Україна це самостійна, незалежна та правова держава. Основною метою міжнародного публічного права є характеристика міжнародних відносин нашої держави з країнами-сусідами, тощо.

Для того щоб проаналізувати дану галузь права, потрібно перш за все мати розуміння, щодо визначення поняття даного інституту. Міжнародне публічне право в умовах сьогодення є однією з провідних галузей права.

Поняття і сутність міжнародного публічного права розкривають найчастіше в підручниках та посібниках для вивчення даної галузі студентами, а отже можна зазначити, що автори цих видань є тими світлими головами, яких цікавить дана тема. На основі робіт Мацко А., Шашкової-Журавель І., Теліпко В., Овчаренко А., Буроменського М. варто розглянути дану тему.

Варто зазначити, що визначення «міжнародне публічне право» вперше було запропоновано англійським філософом Дж. Бентам ще в далекому XVIII столітті. Одним з важливих кроків до становлення міжнародного публічного права, а точніше його закріпленням на слуху у суспільства стала книга голландського юриста Г. Гроція «Про право війни і миру. Три книги, в яких пояснюються природне право і право народів, а також принципи публічного права» 1625 року.

Теліпко В. та Овчаренко А. зазначали, що міжнародне публічне право – це система договірних та звичаєвих норм і принципів, що створюються переважно державами в процесі співробітництва і суперництва, що виражають відносно узгоджену волю держав і регулюють відносини між державами, створеними ними міжнародними організаціями та деякими іншими суб'єктами міжнародного спілкування [4, с. 11]. Так, дане визначення включає сутність міжнародного публічного права, адже це насамперед договірні та звичаєві норми, які складаються між державами.

В свою чергу Буроменський М. зазначив, ще про одне питання, яке регулює міжнародне публічне право. Адже саме норми цієї галузі права регулюються діяльність космічних об'єктів з моменту їх запуску або з моменту їх створення в космосі або на небесному тілі. При реалізації міжнародного проекту за участю декількох держав або за участю міжнародної організації міжнародним договором

можуть бути врегульовані й інші процеси, наприклад пов'язані зі створенням об'єкта або підготовкою його до запуску [3, с. 141].

Також у контексті характеристики міжнародного публічного права, варто охарактеризувати ще один важливий елемент, а саме предмет регулювання міжнародного публічного права. Ним перш за все є міждержавні відносини, тобто відносини, де стороною є держава або міждержавна організація. Відносини між державами – це відносини між суверенами, правосуб'єктність яких є абсолютною й рівною, обмеженою рівними суверенітетами інших держав. Суверени створюють інші суб'єкти міжнародного права - міжнародні організації, тому відносини, в яких стороною є міжнародна організація, - це продовження міждержавних відносин [2, с. 22].

Міжнародне публічне право характеризується постійними контактами між фізичними та юридичними особами різноманітних держав.

Баймуратов М. в своїй роботі порівняв два напрямки міжнародне публічне і приватне право, що дозволяє нам краще зрозуміти особливість галузі права та відкрити її сутність. Автор провів порівняння за різними параметрами: *за суб'єктами*: у міжнародному публічному праві суб'єктами є держави, нації і народності, що борються за незалежність, міжнародні організації, а в міжнародному приватному праві – фізичні і юридичні особи; *за об'єктами*: у міжнародному публічному праві ними є міждержавні міжвладні відносини, а в міжнародному приватному праві це міжнародні приватно-правові відносини (цивільні, сімейні, трудові й ін.); *за джерелами*: у міжнародному публічному праві – це міжнародний договір, міжнародний звичай та ін., а в міжнародному приватному праві їх коло значно ширше – це національне законодавство, міжнародні договори, торговельні звичаї та ін.; *за методом правового регулювання*: у міжнародному публічному праві це узгодження воель держав, у міжнародному приватному праві – подолання колізій (зіткнення законів); *за видами відповідальності*: у міжнародному публічному праві настає міжнародно-правова відповідальність, а в міжнародному приватному праві – цивільно-правова; *за сферою дії*: у міжнародному публічному праві цю сферу можна визначити як глобальну (вона охоплює всі держави й інші суб'єкти міжнародного публічного права), а в міжнародному приватному праві вона має національні межі (у кожній державі є своє міжнародне приватне право) [1, с. 6-7].

Отже, дана галузь права є досить цікавою та різноманітною. Величезна кількість думок з приводу, лише поняття заповнила простори, і це дає розуміння актуальності теми та її важливості, особливо коли зараз Україна потребує посилення міжнародних зв'язків в тому числі.

Література

1. Баймуратов М.О. Міжнародне публічне право. Харків: Одиссей, 2008. 704 с.
2. Міжнародне публічне право: підруч. для студентів ВНЗ: / за заг. ред. В.Ф. Антипенка ; Нац. авіац. ун-т. Київ: НАУ, навчальний посібник. Київ: НАУ, 2012. 420 с.
3. Міжнародне право: навч. посібник / За ред. М.В. Буроменського Київ: Юрінком Інтер, 2006. 336 с.
4. Теліпка В.Е., Овчаренко А.С. Міжнародне публічне право: навч. посіб. / За заг. ред. Теліпка В.Е. Київ: Центр учбової літератури, 2010. 608 с.

Єфременко Владислав Дмитрович

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Наливайко О.І.

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ДИСЦИПЛІНАРНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ АДВОКАТІВ

В умовах сьогодення тема дисциплінарної відповідальності є актуальною, оскільки останніми роками проводяться реформи, зокрема органів судової влади, а адвокатура є невід'ємною частиною судової системи. Також поступовим є запровадженням в Україні «адвокатської монополії». Адвокатура – це недержавний інститут громадянського суспільства, який має забезпечити належний рівень захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних і юридичних осіб. Така діяльність спричиняє ризики, які пов'язані з людським фактором, тому є надзвичайно важливим забезпечити дієвий механізм контролю за професійною діяльністю адвокатів, який повинен гарантувати належний рівень надання послуг суб'єктам, які звертаються за юридичною допомогою.

Проблематикою дисциплінарної відповідальності займалися такі науковці, як: А. Бірюкова, О. Бусуріна, Т. Варфоломєєва, Л. Демидова, М. Женіна, В. Заборовський, Р. Мельниченко, О. Руса-